

antages og indskrives til Lære, da skal Mesteren desangaaende oprette en skriftlig Kontrakt med Drengens Forældre eller Formyndere, i hvilken Kontrakt saavel Læreaarene, som alle øvrige Vilkaar nøie skulle angives", hvorhos det er forordnet, at Formularer til saadanne Kontrakter skulle findes hos Raadstueskriverne.

Denne Forordnings Bestemmelser hvile imidlertid paa den tidligere Laugsordning og paa det Tilfyn, der da fandt Sted fra Laugsbestyrelsens Side for hvert enkelt Haandværk for sig med Alt, hvad der havde Interesse for dette særlige Sag. Disse Bestemmelser ere derfor ikke direkte anvendelige, efterat Laugene ere bleve ophævede, og da navnlig den tvungne Indskrivning ved Laugene af Læredrengene, som Forordningen fastsætter som Betingelse for Paabudet om skriftlig Kontrakt Oprettelse, ikke længere finder Sted, staaer nu Forpligtelsen til at oprette skriftlig Lærekontrakt uden noget Tilfyn, og Unbladelser af dens Opfyldelse kan ikke paadrage Ansvar. Naar mundtlige Overenskomster om Læreforholdet kunne godtgjøres at være indgaaede, ere de derfor af Domstolene ansete ligesaa bindende som skriftlige, og bruges ingenlunde sjældent, netop for at begge Parter i Kontraktforholdet kunne undgaa at paatage sig de Forpligtelser, som selve Forholdets Bestaaenhed, saaledes som foran anført, gjør det ønskeligt at se opfyldte. Dertil kommer, at Forordningen ikke har taget Hensyn til de Lærlinge, som antages af Fabrikanter i den store Industri, men udelukkende kun har Hensyn til de laugsbundne Haandværkslærlinge. Kommissionen maa derfor anse det ønskeligt, at flere af bemeldte Forordnings Bestemmelser nu gjøres anvendelige paa det hele Lærlingeforhold, saaledes som Loven af 29de December 1857 § 65 betegner dette, ved Forholdet „mellem Haandværkere, Fabrikanter, Handlende og andre Næringsdrivende saavel i Kjøbenhavn som i Kjøbstæderne og paa Landet og de af disse antagne Lærlinge", og at navnlig den Bestemmelse i Forordningen af 21de Marts 1800, at skriftlig Kontrakt skal oprettes, erholder fuld Gyldighed med Hensyn til alle Lærlinge. Ved disse maa da fortaaes de unge Mennesker, som efter deres Skoletid eller Konfirmation blive antagne til Oplæring i et Haandværksfag eller i en industriel Virksomhed, for senere i Livet derved at finde deres Erhverv, og som netop derved adskilles fra andre unge Arbeidere, der kun betragtes som Medhjælpere ved Arbeider, som udføres af Vorne, eller hvortil kun unge Mennesker ere stiftede f. Ex. paa Grund af disses smaa Tingre eller det skarpe Dø, som den paagjældende Industri kræver o. s. v., uden at disse Arbeidere i Reglen have til Hensigt ved denne Virksomhed vedblivende at finde deres Livserhverv. Det er ikke uden Betydning, at der sættes et bestemt Skillemærke, mellem disse forskellige Klasser af unge Arbeidere, naar Lærlingeforholdet skal ordnes ved Lov, for at stille det klart, at denne kun finder Anvendelse paa de unge Arbeidere, hvis Uddannelse og Oplæring i den paagjældende Virksomhed er det væsentlige, og hvis Antagelse derfor sker i dette Diemed og er bindende for et længere Tidrum. Af denne væsentlige Forskjel følger atter, at medens den unge Arbeider, der antages til Medhjælp, maa ligesom de voksne Arbeidere have Krav paa Løn for sit Arbeide, kan der derimod ikke tilkomme Lærlingen Løn, i alt Fald ikke i Begyndelsen af Læretiden, fordi hans Oplæring og Uddannelse kræver Offre fra Mesterens Side, hvilke paa en eller anden Maade maa vederlægges. Ogsaa af denne Grund er det af Bigtighed for begge Parter, at de gjensidige Rettigheder og Forpligtelser blive bestemte ved skriftlig Kontrakt, uden hvilken hver især vil blive brøstholden, idet de Udgifter, der ske fra Mesterens Side i Lærlingens Interesse, først kunne ventes vederlagte i den sidste Del af det længere Tidrum, i hvilket Forholdet maa bestaa, og ligesom Mesteren derfor bør sikres imod, at Forholdet ikke ensidigen brydes fra Lærlingens Side inden Udløbet af denne Tid, saaledes maa der ogsaa gives Lærlingen Betyggelse for, at der netop i den Tid, i hvilken han ikke gennem sit Arbeide kan yde Vederlag, gives ham Oplæring og Kundskab, og at hans Tid og Arbeide anvendes for at skaffe ham denne.

Det kan ikke ventes, at mundtlige Aftaler ville indeholde den Fuldstændighed og det Baand, som er ønskeligt for at yde begge Parter hin Betyggelse under et langt Tidrum, og medens selskabelig Frihed i Enkelthederne maa overlades hver især af Parterne ved Kontraktens Afslutning, er det dog ønskeligt, at der fra det Offentliges Side gives en Formular for Kontrakten, der til denne skal benyttes, for at Parternes Opmærksomhed kan henledes paa saadanne Punkter, hvorom Bestemmelse bør tages af hver især.

Kommissionen har derfor ikke været i Tvivl om, at den Bestemmelse i Forordningen af 21de Marts 1800 om Forpligtelsen til at oprette skriftlige Lærlingekontrakter bør gjøres gjældende, saaledes at Lærlingeforholdet ikke kan herefter stiftes ved mundtlige Aftaler, og at de unge Mennesker, som antages til Medhjælp i et Haandværk eller en Industri, uden at en saadan Lærekontrakt er oprettet, ikke anses som Lærlinge, saa at de altsaa ikke ere bundne til at blive i dette Forhold for længere Tid. — At inddrage ogsaa disse unge Arbeidere og de Overenskomster, der med Hensyn til disse afflutes mellem vedkommende Mestere og Forældre, under Lovgivningsregler, lader sig neppe gjøre paa Grund af Løsheden af dette Forhold og de meget forskellige Former, under hvilke dette fremtræder. — Den Hensynsløshed, hvormed Forældre ofte i Børnenes